

[Henning Jensen.]

Det er helt givet, at oplysningsarbejdet må berøre alle i vort samfund, men det er uhyre vigtigt, at så mange unge som muligt bliver oplyst om kønssygdommens problemer og ulemper. Jeg skal derfor spørge ministeren, om oplysningsarbejdet med bl. a. folkeskolen, men også med andre, vil blive udbygget med oplysning om kønssygdomme.

Det fremgår af den skriftlige fremsættelse, at anvendelse af straffe- og tvangsforanstaltninger i vore dage anses for at være uden større betydning, når man ser bort fra de helt grove tilfælde. Der skal endvidere efter lovforslaget som hovedregel ikke længere kunne straffes, og der er i og for sig heller ikke i forslaget nogen pligt for patienten til at oplyse, hvem han eller hun er blevet smittet af.

Med disse afgørende lempelser i forhold til den nugældende lov er der sikkert ikke mange med mistanke om smitte, der vil afholde sig fra at søge lægebistand. Endvidere sker der en økonomisk sidestilling med en række andre behandlingsmuligheder.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige lovforslaget positiv støtte, og jeg håber, vi i enighed kan vedtage dette lovforslag — jo før, jo bedre.

Karen Thurø Hansen: Jeg kan i lighed med den foregående taler beklage, at tilfældene af kønssygdomme i de senere år har været i væsentlig stigning. Heldigvis kan man sige, at det er de lettere tilfælde af kønssygdomme, der har været i størst stigning, og når man i dag ved, at en kønssygdom helbredes hurtigere end mange tilfælde af andre småsygdomme, er det for mig at se et temmelig stort beløb, indenrigsministeren påtænker at bruge til en oplysningskampagne med hensyn til kønssygdomme.

Også i lighed med den foregående taler mener jeg, at den udbredelse vi har af kønssygdomme i øjeblikket, skyldes, at vi har fået en friere omgangsform, og med justitsministerens forslag om, at det nu ikke er strafbart at have samleje med 14-årige, må vi nok i den kommende tid imødesee, at vi får flere tilfælde. Men trods alt vil jeg henstille til ministeren, at den oplysningskampagne, der skal i gang, føres på det billigst mulige grundlag. Jeg synes stadig væk, at

200.000 kr. om året er et meget stort beløb specielt i relation til, at der igennem skolerne gives ikke så lidt oplysning, ikke blot på det seksuelle område, men også på det præventive område og også med hensyn til beskyttelse mod kønssygdomme.

Loven om kønssygdomme hører jo til dels sammen med loven om embedslægeinstitutioner m. v. Mit parti vil i udvalget arbejde for at finde frem til det bedst mulige resultat, men jeg mener, at der tiltrænges et meget grundigt udvalgsarbejde, fordi der er så stor en sammenhæng imellem disse lovforslag, og som jeg pointerede i min omtale af det foregående lovforslag, skal vi for alt i verden undgå de overlapninger, som koster samfundet dyrt.

Køfoed: Årsagen til dette lovforslag kan der ikke herske tvivl om. Det er den enorme stigning, der i de sidste år har været i antallet af kønssygdomme, mere end en fordobling på 5 år. Især virker det selvfølgelig voldsomt, når man i bemærkningerne kan se, at den store stigning især har fundet sted i gruppen 16—19-årige. Det er derfor tilsyneladende indlysende, at man fra ministeriets side er fremkommet med et forslag til en ny lov ud fra den vurdering, at den nugældende åbenbart ikke er god nok, eftersom stigningen i sygdomstilfælde har været så stor.

Der skal ikke være tvivl om, at ministeren vil møde absolut velvilje fra mit parti til at gennemføre en bekæmpelse, der bringer disse sygdomme om ikke væk så dog ned på et antageligt niveau.

Som det er nævnt i bemærkningerne, blev loven gennemført i 1947, fordi der var det store antal kønssygdomme efter den anden verdenskrig. Man fandt dengang åbenbart en årsag til det stigende antal tilfælde, og der blev lavet en lov, der var ret kontant med hensyn til pligt til at lade sig behandle, pligt til at følge de påbud, lægen gav, og pligt til at oplyse eventuelle smittetilfælde.

Læser man statistikken med ikke særlig kritiske øjne, kan man få det indtryk, at loven dengang virkelig virkede, for hvis man går lidt længere ned, ser man, at i løbet af 3 år faldt tilfældene af kønssygdomme til det halve for at stabilisere sig på disse 7.000-8.000, som holdt sig indtil 1968, hvor stigningen tog fat, og tallet ligger nu et par tusinde under det i 1947.